

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/7/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815208656
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8815208656.2

Uznesenie

Krajský súd v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. E. J., prechodne bytom A. XXXX E., XXX XX K. E. J., o zaplatenie 2.715,81 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 7C/320/2015-64 zo dňa 21.09.2016 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v spojení s opravným uznesením a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.715,81 eura spolu s úrokom z úveru, a to vo výške 17,9 % ročne od 20.08.2014 do 24.06.2015 zo sumy 2.008,- eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2.715,81 eura od 25.06.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 1,28 eura, a to všetko povolil žalovanej splácať v mesačných splátkach po 30,- eur mesačne počnúc mesiacom, ktorý nasleduje po právoplatnosti rozsudku vždy do 20. toho ktorého mesiaca, pod následkom straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, obsah pripojených listinných dôkazov, stanovisko žalovanej, citoval ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 5, 11 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) zákona NR SR č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 129/2010 Z.z.) a uviedol, že vykonaným dokazovaním súd zistil, že medzi stranami sporu bola uzavretá úverová zmluva, ktorej predmetom bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanej vo výške 2.800,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 120 anuitných splátkach vo výške 50,31 eura pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti 17,9 % ročne a ročnej percentuálnej miere nákladov vo výške 21,51 %. Termín splatnosti prvej splátky bol dohodnutý na 20.08.2014 a splatnosť úveru na 22.07.2024. V rámci základných podmienok bol dohodnutý aj poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 1,23 eura mesačne. Z dôvodu neplnenia povinnosti žalovanou, žalobca listom zo dňa 24.06.2015 vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru, ktorú žalovaná mala uhradiť najneskôr do 04.07.2015. Je nepochybné, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou spotrebiteľskou a v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, výklad musí byť v súlade s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie istiny vo výške 2.715,81 eura súd uviedol., že žalobca poskytol žalovanej úver v sume 2.800,- eur, pričom žalovaná si neplnila svoje povinnosti splácať úver pravidelnými mesačnými splátkami riadne a včas, a preto žalobca listom zo dňa 24.06.2016 oznámil žalovanej predčasné splatenie úveru. Z prehľadu splácania vyplýva, že žalovaná na úver uhradila celkom 358,21 eura s tým, že žalobca sumu 274,05 eura započítal na úroky z úveru do zosplatenia, na ktoré mal podľa názoru súdu nárok a sumu 84,19 eura na istinu. Nárok žalobcu na zaplatenie istiny úveru vo výške 2.715,81 eura súd považoval

za odôvodnený a preukázaný, a preto žalovanú zaviazal k zaplateniu tejto sumy. Ďalším nárokom bol nárok na vyčíslený úrok vo výške 162,76 eura s tým, že žalobca si zároveň uplatňoval úrok vo výške 17,9 % ročne z nezaplatenej istiny od 25.06.2015 do zaplatenia. Súd prvej inštancie sa zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorý bol v úverovej zmluve dojednaný vo výške 17,9 % ročne. Úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru (august 2014) činila úrok vo výške 10,41 % p.a. Z toho je zrejmé, že dohodnutý ročný úrok z úveru medzi stranami sporu v danom prípade značne neprevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Súd považoval dohodu o výške úrokov za primeranú v súlade s dobrými mravmi. Je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Účastníci zmluvy o úvere nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Pokiaľ si účastníci zmluvy o úvere dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút oproti odplatným úrokom, ktorý má sankčnú povahu. Keďže žalobca pristúpil k predčasnej splatnosti úveru, od tejto doby žalobca nemá nárok na úrok z úveru, ktorého platenie bolo dojednané. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/1998, dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti, resp. jeho splátok. Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver je logický a je potrebné s ním súhlasiť, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu. Zosplatením celého úveru k 24.06.2015 sa stal splatný celý úver a zo strany žalobcu došlo k určeniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti. Na základe toho súd dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 24.06.2015, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Poukázal na obdobný názor vyplývajúci z iných rozhodnutí všeobecného súdu. Z tohto dôvodu žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie vyčísleného úroku z úveru, ktorý vznikol z neuhradených splátok do splatnosti úveru vo výške 162,76 eura a vo zvyšnej časti úrok vo výške 17,9 % ročne z nezaplatenej istiny od 25.06.2015 do zaplatenia, súd prvej inštancie zamietol. Ďalším nárokom uplatneným žalobcom bol nárok na zaplatenie poplatku za poistenie schopnosti splácať vo výške 2,46 eura. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, či skutočne k dojednaniu poistenia došlo, lebo nepredložil súdu žiaden doklad preukazujúci vznik poistenia, prípadne doklad o jeho nevzniknutí. Súd mal pochybnosti o skutočnom oboznámení sa s uvedenými dokumentmi žalovanou v zmysle zmluvy, podľa ktorej mala žalovaná vyhlásiť, že prevzala, oboznámila sa pred uzavretím zmluvy o úvere s poistnou zmluvou, všeobecnými poistnými podmienkami pre poistenie schopnosti splácať úver. Žalovanej ako priemernému spotrebiteľovi nemusí byť zrejmý ani význam tohto, takže súd poukázal na to, že išlo zrejme o pomerne obsiahly dokument upravujúci vzťah medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, poisťovňou a žalobcom. Údaje o prijatí súboru poistenia sú uvedené v zmluve a boli súčasťou vopred pripravenej zmluvy žalobcom a za takého stavu možno preto s najväčšou pravdepodobnosťou predpokladať, že žalovaná sa pre poistenie nerozhodla po uzavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika, resp. vzniku poistnej udalosti, ale že prijatie už vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia úverovej zmluvy. Takto žalovanej vznikla povinnosť platiť v rámci príslušnej dojednanej splátky aj časť predstavujúcu poistenie. Podľa názoru súdu prvej inštancie takéto dojednanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto aj v tejto časti súd prvej inštancie žalobu zamietol. Vo vzťahu k úrokom z omeškania súd prvej inštancie citoval ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalovaná sa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, a preto ju súd zaviazal zaplatiť aj vyčíslený úrok z omeškania, ktorý bol vyčíslený z neuhradených splátok ku dňu predčasnej splatnosti úveru vo výške 1,28 eura a úrok z omeškania v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 5 % ročne z istiny a úrokov odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti, t.j. odo dňa 25.06.2015 do zaplatenia. Vzhľadom na pomery žalovanej, súd s poukazom na ust. § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku povolil žalovanej priznané plnenie splácať v splátkach pod následkom straty výhody splátok. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že po stanovení pomeru úspechu a neúspechu strán v spore určil úspech žalobcu v rozsahu 100 %.

Opravným uznesením č. k. 7C/320/2015-70 zo dňa 20.10.2016, súd prvej inštancie opravil prvý a tretí odsek výroku rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7C/320/2015 zo dňa 21.09.2016, ktorý má správne zniet: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.715,81 eura spolu s úrokom z úveru vo výške 162,76 eura a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2.715,81

eura od 25.06.2015 do zaplata, úrok z omeškania vo výške 1,28 eura, všetko jej povolil splácať v mesačných splátkach po 30,- eur mesačne počnúc mesiacom, ktorý nasleduje po právoplatnosti tohto rozsudku vždy do 25. toho ktorého mesiaca, pod následkom straty výhody splátok. Uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 66 %.“ V odôvodnení uviedol, že pri písomnom vyhotovení rozsudku zistil, že v odseku jedna výroku rozsudku, a to v časti úroku z úveru nesprávne uviedol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.715,81 eura spolu s úrokom z úveru, a to vo výške 17,9 % ročne od 20.08.2014 do 24.06.2015 zo sumy 2.008,- eur, pričom žalobca žiadal priznať vyčíslený úrok z úveru vo výške 162,76 eura. Zo zvukového záznamu z pojednávania je zrejmé, že súd žalobu zamietol iba v časti úroku z úveru odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru do zaplata, ako aj v časti poplatkov za poistenie a nie v časti vyčísleného úroku z úveru do zosplatnenia. Zároveň v odseku tri výroku rozsudku nesprávne uviedol, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, avšak žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66 %, a to z uplatnenej sumy 3.657,57 eura bolo priznaných žalobcovi 3.049,12 eura, teda žalobca mal v konaní úspech 83 % a neúspech 17 %, a preto po odpočítaní úspechu žalovanej, vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66 %. Opravné uznesenie bolo vydané v súlade s ust. § 224 Civilného sporového poriadku.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku v zamietavom výroku a vo výroku o splatnosti pohľadávky odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nepriznal uplatnený nárok na zaplata poplatku za poistenie schopnosti splácať úver, ktorý bol dojednaný podľa súboru A poistenia v zmysle časti 7 Sadzobníka poplatkov I. časť 2,45 % výšky mesačnej splátky, t.j. vo výške 1,23 eura mesačne. Dôvodom zamietnutia uplatneného nároku bolo nepreukázanie dojednania tohto poplatku. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie mal vyzvať žalobcu na nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie, aby podanie doplnil, resp. opravil v lehote stanovenej súdom. Nesprávnym procesným postupom súdu podľa jeho názoru došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, na ktorú skutočnosť poukázal. Vo vzťahu k splatnosti pohľadávky uviedol, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci týkajúci sa možnosti žalovanej uhradiť dlžnú pohľadávku. Vôbec sa nezaoberal jej majetkovými pomermi, svoje zistenia obmedzil výlučne na posúdenie žalovanou tvrdeného mesačného príjmu bez jej ďalšieho preukazovania a plnenia vyživovacej povinnosti k deťom, bez bližšie určenej výšky. V tejto časti podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie nedostatočne posúdil skutkový stav veci, a preto v tejto časti je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Poukázal na to, že dlhšia lehota na plnenie môže byť stanovená len v odôvodnených prípadoch. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok v napadnutej časti a zaviazat žalovanú zaplatiť dlžnú sumu. Zároveň si uplatnil náhradu trov celého konania.

3. Žalovaná sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Citované ustanovenie je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti so zachovaním princípu justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorý znamená priznanie právnych účinkov úkonov vykonaných za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016, ktorých následky úkonu sa majú uznávať i vtedy, ak novšia procesná úprava už s týmto následkom nepočíta.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na čas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva strany sporu na spravodlivý súdny proces.

Podľa § 219 ods. 1, 4 CSP, rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie. Len čo súd vyhlási rozsudok je ním viazaný.

Povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku v mene Slovenskej republiky vyplýva z ústavnej požiadavky vyjadrenej v čl. 142 ods. 3 ústavy. Verejné vyhlásenie rozsudku je zárukou spravodlivého konania a patrí k ústavným princípom právneho štátu. Konštatovanie, že rozsudok bol vyhlásený verejne, predpokladá, aby súd dal verejnosti najavo, že rozsudok vyhlási. Zákonným následkom vyhlásenia rozsudku je viazanosť súdu vyhláseným výrokom. To znamená, že ho konajúci súd už nemôže sám zmeniť a v písomnom vyhotovení rozsudku musí byť znenie výroku zhodné s výrokom vyhláseným.

6. Z obsahu spisu vyplýva, a to zo zápisnice o verejnom vyhlásení napadnutého rozsudku, že súd vyhlásil: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.715,81 eura spolu s úrokom z úveru, a to vo výške 17,9 % ročne od 20.08.2014 do 24.06.2015 zo sumy 2.008,- eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2.715,81 eura od 25.06.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 1,28 eura, a to všetko povolil žalovanej splácať v mesačných splátkach po 30,- eur mesačne počnúc mesiacom, ktorý nasleduje po právoplatnosti tohto rozsudku vždy do 25. dňa toho ktorého mesiaca pod následkom straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.“ V tomto znení vyhlásenia rozsudku, súd prvej inštancie aj vyhotovil písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku (č.l. 64 spisu). Následne súd prvej inštancie postupom podľa § 224 CSP vydal opravné uznesenie, ktorým opravil odsek 1 a 3 výroku rozhodnutia vo veci samej tak, že zmenil text v tomto znení: „s úrokom z úveru vo výške 162,76 eura, ... a ..., že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 66 %.“ V danom prípade sa jedná o rozpor verejne vyhláseného rozhodnutia s vydaným opravným uznesením, ktorým súd prvej inštancie opravoval verejne vyhlásené rozhodnutie vo veci samej. Takýto postup nie je v súlade s ust. § 219 ods. 1, 4 CSP, lebo už vyhláseným rozhodnutím je súd prvej inštancie viazaný. V danom prípade aj písomné vyhotovenie rozhodnutia je v súlade s verejným vyhlásením rozhodnutia na pojednávaní, avšak následne vyhlásené napadnuté rozhodnutie súd prvej inštancie bez návrhu a dôvodnosti na opravu zmenil.

Z tohto dôvodu odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku bol nesprávny procesný postup súdu, v dôsledku čoho došlo k porušeniu ústavného princípu právneho štátu, a to záväznosti verejne vyhláseného rozhodnutia vo veci samej s jeho písomným vyhotovením. Uvedený nesprávny procesný postup nebolo možné napraviť v odvolacom konaní z dôvodu, že strany sporu proti vydanému opravnému uzneseniu odvolanie nepodalí. Vo vzťahu k podanému odvolaniu žalobcom, odvolací súd dodáva, že uplatnené odvolacie námietky vecne neprejednal, ani k nim nezaujal stanovisko z dôvodu nesprávneho procesného postupu súdu a v záujme neprejudikovania rozhodnutia vo veci.

7. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

V ďalšom konaní je úlohou súdu opätovne rozhodnúť o podanej žalobe žalobcu s tým, že v sporovom konaní je súd viazaný navrhovaným petitom žaloby podľa čl. 2 spisu. Písomné vyhotovenie rozhodnutia musí spĺňať náležitosti vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP, lebo právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v ktorom je implikované aj právo na súdnu ochranu zaručené ústavou čl. 46 ods. 1. Náležité odôvodnenie rozhodnutie sa vzťahuje aj na stanovenie inej lehoty na plnenie ako vyplýva z ust. § 232 ods. 3 CSP. Vo vzťahu k rozhodovaniu súdu o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku sa rozhoduje najprv o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí vo veci samej (§ 262 ods. 1 CSP) a následne po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením rozhoduje súd prvej inštancie o výške plnenia (§ 262 ods. 2 CSP). Z uvedeného preto nie je možné uložiť povinnosť v rozhodnutí vo veci samej nahradiť trovy konania. Takýto výrok nie je v súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhoduje v rozhodnutí vo veci samej o nároku na náhradu trov konania.

Podľa § 392 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 396 ods. 1, 3 v spojení s § 262 ods. 1 CSP v rozhodnutí vo veci samej.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.